

Képes lesz Hades fenntartani az egyensúlyt,
amelyre oly nagyon vágyik?

a
MEGTORLÁS
JÁTÉKA

Hades Saga 2.

„Imádom, hogy az író Hades
szemszögéből is elmeséli a történetet.”

– Casey P, [amazon.com](https://www.amazon.com)

fine selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

MEGTORLÁS
JÁTÉKA

Hades Saga 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Ez a könyv nem jöhetett volna létre Hozier és egy igazán remek szerkesztő nélkül. Köszö, Christa!

I. RÉSZ

„(...) közelgett, mint a sötét éj.”

– Homérosz, Íliász¹

¹ Devecseri Gábor fordítása.

1. fejezet

A megtorlás játéka

Hades a Hellén Versenypálya lelátójának árnyékában jelent meg. Hamarosan kezdetét veszi az olümposziak isteni vérvonalú paripáinak versenye. Ez lesz az első a három futam közül, amely a leggyorsabb versenyzőt végül Poseidon becses csikóhalai közé emelheti – a halfarkú lovak közé, amelyek a tengeri harci szekerét húzzák. Ám nem ez a mondvacsinált megtiszteltetés, és nem is egy vakmerő fogadás izgalma volt az oka annak, hogy Hades eljött ide. Egy állítólagos orákulum, egy bizonyos Acacius hitelességét kívánta próbára tenni.

Jól ismerte ezt a nevet és a hozzá kapcsolódó üzleteket – Acacius egy híres ereklyekereskedő volt, akinek a műhelye valójában csak álca. Hades és csapata hónapok óta figyelte a tevékenységét. Pontosan ismerték a napi rutinját, az utasításait és a levelezését, ezért amikor hirtelen halandóknak kezdett jóslatokat adni, Hades gyanakodni kezdett.

Acacius ugyanis nem csupán a jövőt kínálta. Olyan tudásra tett szert, amelyet csak isteni áldás adhatott, vagy ha a birtokában van valamilyen ereklye, és mivel Hades tudta, hogy nem az előbbiről van szó, egyértelmű volt, hogy az utóbbi áll a háttérben.

Előreküldte Iliast, hogy fogadjon helyette. A szatír most a versenypálya közelében állt, bozontos haját hátrafésülte, és összefogta a tarkójánál, amitől a szarva még hangsúlyosabbnak tűnt. Hades – félé tartva – átvágott a zöld gyepen, ahol hamarosan húsz paripa küzd majd egymással. A halandók széles ívben kikerülték, ahogy elhaladt mellettük. Bár félték tőle, mégis megbámulták. Most talán még nagyobb kíváncsisággal, mint valaha, hiszen nyilvánosan kimutatta a vonzalmát egy olyan lány iránt, akit ők halandónak hittek.

Persephone viszont nem volt halandó, csupán annak tettette magát. Ez jobban nyugtalanította Hadest, mint amennyire hajlandó lett volna beismerni.

Kevés szenvedélye volt az életben: a lóverseny, a whiskey és Persephone, a tavasz istennője. A háromból kettő sosem forgatta fel a rutinját, és nem is nyújtott számára olyan menekvést, amely elterelte volna a figyelmét.

Persephone azonban még ennél is több volt – valóságos függőség. Olyan vágy, amelyet semmilyen módon nem tudott csillapítani. Még most is küzdött az ösztönös késztetés ellen, hogy visszatérjen hozzá, pedig az egész hétvégét vele töltötte, felfedezve a testét, és teljesen elmerülve benne. Miatta késett el. Nem akart elszakadni mellőle, részben, mert attól tartott, hogy ha elmegy, Persephone nem fogja betartani az ígérését, és nem várja őt az Alvilágban.

A kétely forró, frusztrált hullámként söpört végig rajta.

Sosem kételkedett önmagában. De ha Persephonéről volt szó, minden bizonytalanná vált... még a sorsuk is.

– Késtél – jegyezte meg Ilias. A rajtkapura szegezte a tekintetét, ahol a lovak és zsokéik lassan elfoglalták a helyüket.

– Te meg egy szatír vagy – felelte Hades, követve a pillantását.

Ilias kérdően felvont szemöldökkel nézett rá.

– Azt hittem, az egyértelmű dolgokat kell felsorolni – mondta Hades.

Nem szerette, ha emlékeztették a hibáira, noha a hozzá legközelebb állók – különösen Hecate, a boszorkányság és mágia istennője – örömeiket lelték abban, ha időről időre emlékeztethették, ő sem tévedhetetlen.

Vagy ahogy az istennő fogalmazott: egy idióta.

– Hogy állnak? – érdeklődött Hades, majd végigmérte az erőtlő duzzadó állatokat, ahogy épp elfoglalták a helyüket.

– Titanra tettem a pénzt – felelte Ilias. – Ahogy tanácsoltad.

Hades bólintott, figyelme a nagy kijelzőre siklott, ahol az esélyeket tüntették fel. Titan a második legesélyesebb ló volt.

– Meglep, hogy nem Kosmost választottad – jegyezte meg Ilias.

Hades pontosan értette a kimondatlan kérdést: *Ha nyerni akarsz, miért Titanra fogadtál?*

Kosmost és a gondozóját is jól ismerte. Tudta, hogy Poseidon kedvence, így aligha akad más ló a mezőnyben, amely eséllyel indulhatna ellene.

Másfelől azonban ez az istenek versenye, ami azt jelenti, hogy bármi megtörténhet.

– Ez a fogadás egy próbatétel – felelte Hades.

Ilias kérdően nézett rá, de Hades nem fűzött magyarázatot a kijelentéséhez.

A lovak és zsokéik már a kapu mögött álltak, a verseny perceken belül kezdetét veszi. Hades gyomrában ismerős feszültség ébredt – az

a fajta várakozás, amely visszatükröződött a színes, mámoros tömegben is. A lóverseny, mint annyi minden más Új-Hellászbán, a legtöbbször számára nem is magáról a versenyről szólt, hanem a divatról és a társadalmi státuszról. Bár az öltözékek nem voltak olyan extravagánsak, mint az Olympiai Gálán, a kalapok és fejdíszek kifejezetten túlzóak voltak.

– Lord Hades.

A hang kikököcsentette a gondolataiból Hadest, és amikor megfordult, Kal Stavrost pillantotta meg alig néhány lépésre maga mögött.

Kal az Epik Communications, egy hatalmas médiakonglomerátum igazgatója volt, amely televíziókat, rádiókat, híroldalakat és még vidámparkokat is birtokolt – köztük az *Új-Athén Hírmondót* is.

Hades sok okból gyűlölte a médiát, de Kal Stavros különösen előkelő helyen állt a megvetett személyek listáján. Nemcsak azért, mert aktívan terjesztette a félrevezető információkat, hanem mert mágus volt – egy halandó, aki sötét mágiát gyakorolt, és már kétszer is figyelmeztették annak helytelen használatáért.

Egy harmadik vétség, és végleg eltiltják. Talán még büntetést is kap.

Mint sokan mások, Kal is tisztességes távolságot tartott tőle, bár a testtartása lezsernek tűnt – kezét elegánsan vasalt tengerészkek nadrágja zsebébe süllyesztette. Világoskék szeme ragyogott, de Hades tudta, hogy ennek semmi köze a tisztelethez.

Amikor Kal a holtak istenére nézett, hatalmat és lehetőséget látott benne.

Ő egyiknek sem volt birtokában.

Kal lassan kihúzta a kezét a zsebéből, és meghajolt. Hades rávillantotta a tekintetét – nemcsak Kalra, hanem azokra is, akik a közelben álltak. Egyértelmű figyelmeztetésnek szánta, hogy még

véletlenül se buzduljanak fel Kal példáján, és ne merjenek odalépni hozzá.

– Örvendek! – mondta Kal vigyorogva, miközben kihúzta magát.

– Kal – szólt Hades hűvösen. – Mivel érdemeltem ki, hogy így megzavarsz? – Szavai megvetéssel csordultak le az ajkáról. Ha a halandó ezt észre is vette, nem törődött vele.

– Elnézésetet kérem! – felelte Kal, bár a hangjából nem csengett ki valódi bűnbánat. – Ha módom lett volna rá, akkor máshol kereslek fel, de hetek óta próbálok találkozót kérni, és semmilyen választ nem kaptam.

Hades ingerültsége fokozódott – egyfajta belső, forró feszültség égett a torkában.

– Ha nincs válasz, akkor azt általában nemként szokás értelmezni, Kal – felelte, miközben újra a rajtkapu felé fordult. Bárki más enyhiből is azonnal megértette volna, hogy ez a beszélgetés véget ért. De Kal mindig is az a fajta ember volt, aki túl közel repül a naphoz. Úgy tűnt, ezt mindenki érzékeli, kivéve ő maga.

Merészen még közelebb lépett. Hades gerince megfeszült, keze akaratlanul is ökölbe szorult. A szeme sarkából észrevette Ilias figyelmeztető pillantását.

– Egy lehetséges együttműködésről szerettem volna beszélni – mondta Kal. – Egy... kölcsönösen előnyös megállapodásról.

– Kal, a puszta tény, hogy azt hiszed, bármit is nyújthatnál számomra, rendkívüli arroganciáról és tudatlanságról árulkodik – felelte Hades szárazon.

– Tekintve a legutóbbi... tapasztalataidat egy bizonyos újságíróval, én nem így gondolom.

Kal hangjában enyhe bosszúság csendült, ám nem a hangszíne, hanem a kimondott szavak voltak azok, amelyek felkeltették Hades

figyelmét – és a bosszúság apró parazsát valóságos tűzviharrá szították.

– Vigyázz a szavaidra, Kal! – figyelmeztette Hades. Nem tudta, merre tart ez a beszélgetés, de gyűlölte az eshetőséget, hogy a halandó száját hamarosan elhagyja Persephone neve.

Kal elvigyorodott. Látszólag mit sem törődött a veszéllyel – vagy talán épp az volt a célja, hogy provokálja Hadest, és rákényszerítse, hogy nyilvánosan elveszítse a türelmét, pusztán azért, hogy a riporterei aztán kedvükre csámcsoghassanak rajta.

– El tudnám intézni, hogy a neved soha többé ne tűnjön fel a médiában.

A szavak csak olaj volt a tűzre, bár Hades ennek semmi jelét nem adta. Egy cseppet sem érdekelte Kal ajánlata, mégis megkérdezte:

– Pontosán mit is javasolsz?

– A nyilvános kapcsolatod az egyik újságírómmal...

– Ő nem a *te* újságíród, Kal – morogta Hades.

A halandó egy pillanatig némán méregette, aztán folytatta:

– Akárhogy is, megengeded neki, hogy írjon rólad. Ez pedig másokat is arra fog ösztönözni, hogy ugyanezt tegyék, még nagyobb hangsúlyt helyezve a kapcsolatokra. Tényleg ezt akarsz?

Nem, egyáltalán nem ezt akarta. Leginkább azért, mert ez még nagyobb veszélybe sodorta volna Persephonét.

– A szavaid különösen fenyegetően csengenek, Kal – jegyezte meg Hades hűvösen.

– Egyáltalán nem – felelte a férfi ártatlanul. – Én csupán rávilágítok a tetteid következményeire.

Hades nem volt biztos benne, milyen tettekre gondol. Arra, hogy engedte Persephonénak megírni a cikkeket? Vagy talán arra,

amikor a kávéház előtt Persephone a karjába ugrott, mit sem törődve a béméskodókkal, akik végig fotózták és videózták a jelenetet?

– El tudnám intézni, hogy sértetlen maradjon a magánéleted – folytatta Kal.

– Persze nem ingyen, ugye?

– Egy csekélyke árért cserébe – mosolyodott el Kal. – Csupán részesedésért kérek a Romlottság tulajdonjogából.

Kal szavait éles harangszó nyoma el, amelyet a kapuk csattanása és a dübörgő paták hangja követett, ahogy mind a hús paripa kilőtt a pályán. A tömeg moraja egyre hangosabbá vált, miközben a kommentátor kiabálva közvetítette a versenyt.

– Ahogyan várni lehetett, Kosmos vezet, mögötte Titan...

Sorolta a többi nevet is: Layland a belső íven, Maximus kívülről támad. Kosmos tartotta a vezetést, Titan pedig csupán egy hosszal maradt le mögötte.

A kommentátor közvetítését hallgatva Hades mellkasa egyre jobban összeszűkül, a fogait csikorgatta. Feszültségét csak tovább növelte a tömeg ujjongása. Aztán hirtelen fordulat állt be a versenyben. Titan új lendületet vett, és szinte szárnyalva maga mögött hagyta Kosmost, majd átszakította a célvonalat.

A kommentátor izgatottan jelentette be a győztest.

– Az éjsötét Titan, az isteni szupersztár megnyeri a Hellén Kupát! Kosmos a második!

Percek alatt véget ért a verseny. Hades elfordult a korlától, készzen arra, hogy eltűnjön a tömegeből. Ekkor egy kéz szorította meg a karját.

– Az egyezségünk, Hades... – mondta Kal.

Az isten villámgyorsan pördült meg, megragadta Kal csuklóját, és ellökte magától.

– Takarodj, Kal!

Aztán egy szempillantás múlva eltűnt.

Hades a Sohaéjben jelent meg.

A klub makulátlan volt, a táncparkett pedig üres, bár Hades tudta, hogy alkalmazottai a sötétben mozogva készülődnek az esti nyitásra, amely sosem zajlott békésen. Elkerülhetetlen volt, hogy valaki mindig úgy gondolja, előjogokat biztosít számára a rangja, és attól függően, mennyire volt eltelve magától, ez gyakran nyilvános dührohamban nyilvánult meg, amit aztán Mekonnen – vagy ha a helyzet komolyabbá vált, Ilias – volt kénytelen kezelni.

Halandók és halhatatlanok egyaránt szakadatlanul igazolták az emberi természet gyarlóságát. Olykor Hades eltöprengett rajta, vajon helyesen cselekedett-e, amikor ilyen paradicsomot teremtett az Alvilágban. Talán jobb lett volna, ha továbbra is félik a túlvilágot és őt magát. Akkor az olyanok, mint Kal, soha nem mertek volna ilyen fennhéjázó kérésekkel elé állni.

Újabb frusztrált hullám söpört végig rajta, amikor a férfi arcátlanságára gondolt.

A legrosszabb mégis az volt, hogy Kal ajánlata egy másik, sokkal fontosabb aggodalmat hozott felszínre – Persephone biztonságát. Hadesnak számtalan ellensége akadt. Gyűlölte a gondolatot, hogy bármit is megbánjon a nyilvános összeborulásukkal kapcsolatban, de óvatosabbnak kellett volna lennie. Bűbájt vonhatott volna magukra, vagy elteleportálhattak volna. Bármit, hogy a külvilág ne kapjon betekintést az életükbe, és hogy Persephone ne legyen kiszolgáltatva.

De a baj már megtörtént, a világ pedig figyelt.

Persephone vajon készen áll erre? A kegyeltség egy dolog, egy isten kiválasztott szeretőjének lenni viszont teljesen más. Persephone nem az isteni mivolta miatt szeretett volna ismertté válni. Vajon belefárad majd egyszer, hogy mindenki csupán Hades szeretőjeként emlegeti?

Hades levett egy üveg whiskey-t a hátulról megvilágított bárpult-ról, és egyenesen az üvegből ivott. Ekkor érezte meg, hogy nincs egyedül.

Amikor megfordult, Hera, a házasság istennője és egyben a nem igazán kedvelt sógornője állt előtte.

Hera makulátlan hófehér ruhában állt a terem közepén. Büszkén felszegte a fejét.

Egy leheletnyivel kevésbé volt zord, mint Demeter.

– Kicsit korán van még az iváshoz – jegyezte meg az istennő enyhe undorral a hangjában, pedig Hades tudta, hogy azért jött, hogy kérjen valamit. Máskülönben sosem keresi fel.

– Kicsit korán van még az ítélkezéshez – felelte Hades, majd figyelmét újra az üvegnek szentelte, ezzel lényegében figyelmen kívül hagyva az istennőt. Hera egy darabig némán állt, majd mély levegőt vett, és közelebb lépett a bárpulthoz.

Hades felkészült a mondanivalójára. Tudta, hogy nem fog neki tetszeni.

– Mielőtt belekezdenék, remélem, hogy titokban marad a látogatásom – mondta az istennő.

Hades felvonta a szemöldökét.

– Attól függ, mit akarsz mondani.

Újra meghúzta az üveget, hogy nyomatékot adjon a szavainak.

Hera vonásai kőkeménnyé váltak.

Hades nem gyűlölte Herát, de nem is kedvelte. Semleges volt számára. Tudta, hogy az istennő bosszúra éhes haragját leggyakrabban Zeus váltotta ki, és hogy a dühkitörései leginkább a férje hűtlenségéből fakadtak. A legtöbb esetben Hades nem is tudta ezért hibáztatni. Végül is Zeus és Hera házassága megtévesztésre épült. De az istennő kegyetlensége mindig félrement, és rendre azokra irányult, akik maguk is Zeus áldozatai voltak.

Hera felszegte az állát, és Hadesra meredt.

– Jól tudod, milyen gaztetteket követ el Zeus – mondta. – Hogy milyen pusztítást hoz az emberiségre.

Nem tévedett. Egyik isten sem volt teljesen ártatlan, de kétségtelen, hogy Zeus bánt a legkegyetlenebbül a halandókkal.

– A te gaztetteidet is jól ismerem – felelte Hades.

Hera ajka megfeszült, és megremegett a hangja, amikor újra megszólalt:

– Jó okom van rá. Tudod, hogy így van.

– Nevezd annak, ami valójában, Hera. Bosszúnak.

Az istennő ökölbe szorította a kezét.

– Mintha te soha nem akartál volna bosszút állni.

– Én aztán nem ítélkeztem – felelte Hades nyugodtan, majd egy pillanatnyi csend után újra megszólalt: – Miért jöttél?

Hera egy hosszú pillanatig csak nézte. Hadesnak ekkor eszébe jutott, hogy mennyire nem kedveli az istennő tekintetét. Könnyű volt ezt elfelejteni, hiszen legtöbbször Zeus társaságában mutatkozott, és olyankor közömbösnek, szinte közönyösnek tűnt. De amikor valaki valóban a figyelmé középpontjába került, érezhette élesen szűrő pillantását.

– Azért jöttem, hogy szövetséget ajánljak – mondta Hera. – Meg akarom dönteni Zeus uralmát.

Hades nem lepődött meg különösebben a kijelentésen. Nem ez volt az első alkalom, hogy Hera megpróbálta letaszítani Zeust a trónról. Valójában már kétszer is kísérletet tett rá, és mindkét alkalommal sikerült más isteneket is maga mellé állítania – Apollót, Poseidont és még Athenát is. A három közül azonban csak egynek sikerült elkerülnie Zeus haragját, miután az kiszabadult.

– Nem.

Ösztönösen szakadt ki Hadesből a válasz, de egyébként sem kellett volna sokat gondolkodnia rajta. Ő maga is épp annyira gyűlölte Zeus zsarnokságát, mint bármely más isten, de jól ismerte Hera szándékait, és inkább elviselte kiszámíthatatlan bátyja uralkodását, mint hogy Hera kerüljön a trónra.

– Bűneinek a tudatában is visszautasítás?

– Hera...

– Ne védelmezd! – csattant fel az istennő.

Hadesnak nem állt szándékában Zeust védelmezni, de igazság szerint csak azért lehetett király, mert annak idején sorsot húztak. Semmivel sem bírt nagyobb hatalommal, mint Hades vagy Poseidon.

– Próbálkoztál már ezzel, és kudarcot vallottál. Miért gondolod, hogy ezúttal másképp lesz? – kérdezte Hades, mert valóban kíváncsi volt. Vajon Hera olyan fegyverrel vagy szövetséggel bír, amelyről azt hiszi, hogy megváltoztathatja a sorsot?

Az istennő nem válaszolta meg a kérdést.

– Szóval félsz – mondta helyette.

Hades összeszorította a fogait. Zeus volt az utolsó lény a kozmoszban, akitől tartott volna. Egyszerűen csak óvatos. A kettő között pedig hatalmas a különbség.

– Azt akarod, hogy segítsek? Akkor válaszolj a kérdésemre!

Hera keserű mosolyra húzta a száját.

– Úgy tűnik, azt hiszed, van választásod. Pedig az én kezemben van a jövőd.

Hades összehúzta a szemét. Nem kellett megkérdeznie, mire gondol az istennő. Hera kénye-kedve szerint áldhatta meg vagy átkozhatta el a házasságokat. Ha úgy akarja, arról is gondoskodhat, hogy soha ne vehesse feleségül Persephonét.

– Talán okot találok rá, hogy Demeter mellé álljak. Végül is, *én vagyok* a nők istennője.

Bár sokan tudtak róla, hogy Demeternek van egy lánya, a valódi kilétét titokban tartotta. Ezért csak kevesen ismerték Persephone isteni mivoltát. Zeus – és ebből adódóan Hera is – kivétel volt ez alól, hiszen Demeter a villámok istenéhez fordult, hogy visszakövetelje a lányát. Zeus azonban nem kívánt szembeszállni a Sors istennőivel, és visszautasította.

– Ha valóban be kívánod tölteni ezt a szerepet, akkor jobban tenéd, ha Persephonét hallgatnád meg, nem pedig az álnok anyját. Ne baszakodj velem, Hera! Nem fog jól végződni.

Az istennő élesen és röviden felnevetett, majd leszegte az állát, és úgy nézett fel Hadesra.

– Ez hát a végleges válaszod?

– Nem fogok segíteni neked Zeus hatalmának megdöntésében – ismételte meg Hades.

Soha nem tesz semmit mások feltételei szerint. Zeus megdöntése sokkal bonyolultabb pusztá szövetségkötéseknél. A mennydörgés istene állandóan egy esetleges lázadás nyomait kutatta, próféciákat hallgatott meg, és folyamatosan úgy mozgatta a szálakat, hogy megakadályozza egy nála nagyobb hatalom megszületését. Talán minden hódítónak ez a sors van megírva – örök félelem, hogy megismétlődik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

a múlt, mint ahogyan az a titánokkal és az ősökkel is megtörtént. Zeus rettegett attól, hogy apja, Cronos vagy nagyapja, Uranus sorsára jut.

Hadesnak nem volt kétsége afelől, hogy végül megváltoznak az idők, és a Sors istennői új uralkodókat szőnek majd a Sors fonalába – amely azonnal célponttá tenné az olümposziakat. Már eddig is gyanította, hogy félisten unokaöccse, Theseus efféle terveket szövöget, bár a terveit nem ismerte teljes mélységükben. Theseus vezette a Triádot, azt a szervezetet, amely elutasította az istenek befolyását és beavatkozását. Ironikus, tekintve, hogy Hades biztos volt benne, Theseus maga is a teljes istenség elnyerésében reménykedik. Vagy legalábbis egy azzal egyenértékű hatalomban.

– Akkor ez egyikünk számára sem fog jól végződni – felelte Hera. Egy hosszú, feszült pillanatig csak bámulták egymást.

– Ha nem segítesz Zeus hatalmát megdönteni, akkor ki kell érdekelned a jogot, hogy feleségül vedd Persephonét.

Hades keze ökölbe szorult.

– Ennek semmi köze Persephonéhoz! – sziszegte, a fogai között préselve ki a szavakat.

– Ez a játék lényege, Hades, a játéké, amelyet minden isten játszik. A segítségedet kértem, te pedig visszautasítottál, így hát megtorlásra számíthatsz.

Úgy beszélt, mintha mindez csupán üzlet lenne, de Hades jól ismerte Herát, és tudta, hogy a fenyegetései nem üres szavak. Az istennő bármit képes volt megtenni, hogy elérje a célját, még attól sem riadt volna vissza, hogy bántsa Persephonét.

– Ha hozzá mersz érni...

– Ha azt teszed, amit mondok, a közelébe se megyek – vágott közbe Hera, majd az állát megérintve tetőtől talpig végigmérte Hades.